

Wegseiz 2013, Huizingen, Belg Kamp, 35ste wedstr, za 17 aug , VWF, reeks F, 38 deeln, 54 km, 2° plaats.

Na goud in klimkoersen Roborst (BK 2011) en Mater (BK 2012), brons in heuvelachtig Huizingen.

Op het laatste nippertje beslissen we naar Huizingen te reizen – 125 km van de zee – om op het Belgisch Kampioenschap in dienst van Jef Deneef te rijden. De omloop, 9 km met 2 pittige hellingen waaronder de Molenberg, is er eentje naar mijn maat. Jef vond zichzelf in Gavere niet al te goed en ziet het niet zitten in dit BK enige rol van betekenis te spelen. Hij wou eigenlijk niet dat ik mijn vakantie aan zee zou onderbreken en een grote verplaatsing naar Huizingen ondernemen. Soit, we staan aan de start met 36 renners in reeks F (56 j. t/m 63). Grote favoriet – niemand zal mij tegenspreken - wereldkampioen Patrick van Renterghem. Heb ondertussen uiteenlopende ervaringen gehoord aangaande de twee hellingen. De ene rijdt er op met het kleine voorblad, de andere met het grote voorblad. Bij de eerste doortocht fiets ik vlot naar boven met een 53-21 versnelling en voel meteen dat andere renners het lastig hebben. Bij elke ontsnappingspoging stelt Van Renterghem kordaat orde op zaken en dicht de kloof zonder omkijken, morren of schelden zoals menig andere veelwinnaars. Patrick Van Renterghem, sinds jaren renner buiten categorie, klaart de klus – dichtrijden van de gaatjes - uitgerekend op een van de twee hellingen en hier kan ik zonder veel moeite telkens zijn wiel houden. In de tweede ronde zien we G-renner Marc Vervondel (klasse veelwinnaar) opdagen. Hij is losgebroken uit het na ons gestarte (oudere) G-peloton en schuift in ons peloton. Vervondel vindt dat wij te traag rijden en uit schrik dat zijn G-reeks zou terugkomen, fietst hij voor ons peloton uit. Bijna half koers, Van Renterghem gaat in het offensief met twee handlangers, ik kan meeschuiven met nog twee F's en de G-renner Vervondel. Met zes F's en 1 G hebben we een mooi gat geslagen. Het ziet er zelfs naar uit dat de beslissende vlucht in de maak is. Bij de eerst volgende klim vraagt medevluchter Francis Baptist niet te forceren en tegelijk de helling op te rijden, zodat onze mooi draaiende ketting niet zou breken. Op dat ogenblik, op de helling, versnelt van Renterghem en dwingt een klein verschil af. Ik zie het gebeuren, voel genoeg kracht, maar reageer niet. Met de rest van de kopgroep – Vervondel heeft zich ondertussen laten afzakken - zijn we aangewezen op de achtervolging. Nog drie ronden, we werken goed samen en komen zelfs een beetje dicht bij Van Renterghem. De volgende toer versnelt Rudolf Sluyts, ik ga gemakkelijk mee, geraken met drie vooruit maar worden door de twee andere teruggehaald op het vlakke. Ondertussen loopt de voorsprong van Van Renterghem alsmaar uit. De laatste ronde slaat Sluyts terug zijn slag en ik kan hem terug counteren. Deze keer slaan we een kloof op de drie overige F's. Mijn medevluchter is eigenlijk geen renner maar een klassieke toerist van lange (klim)ritten in de Ardennen. Hij doet veel kop, zegt dat hij met een dagvergunning rijdt en niet op het podium mag. Hiermee wil hij mij stimuleren meer kop te doen. Ik doe echter wat ik kan. Na de laatste bocht – nog 300 m – valt Rudolf Sluyts helemaal stil en ik, totaal leeg gereden, maar vol van blijdschap, rijd de eindmeet als tweede (zilver) achter fenomeen Patrick Van Renterghem.

Reek F: 1. Patrick van Renterghem 2. Paul Hunninck 3. Francy Baptist 4. Rudolf Sluyts 5. Noël Burggraeve